

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců
Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **JUDr. P. V., MBA**
bytem X

proti
žalované: **předsedkyně Okresního soudu ve Vyškově**
sídlem Kašíkova 314/28, Vyškov

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, který spočívá ve změně č. 5 Rozvrhu práce Okresního soudu ve Vyškově v rozsahu, v němž se v soudním oddělení 6 C v části VSÚ/asistent (zastupující) text „JUDr. K. V., Bc. V. M.“ nahrazuje textem „Bc. V.a M. – anonymizace, statistika“,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce vykonává funkci soudce u Okresního soudu ve Vyškově a je zařazen do soudního oddělení 6 C. Žalovaná vydala s účinností od 25. 11. 2024 změnu č. 5 Rozvrhu práce Okresního soudu ve Vyškově (dále jen „změna č. 5“), která se dotýká také soudního oddělení 6 C. Změnou rozvrhu práce došlo mimo jiné k tomu, že nově do daného soudního oddělení není zařazena asistentka JUDr. K. V., vyšší soudní úřednice (dále jen „VSÚ“), Bc. V. M. v tomto soudním oddělení provádí anonymizaci a statistiku a soudnímu oddělení byl snížen nápad z původních 10/46 napadlých věcí ve svěřené specializaci na nových 6/42 napadlých věcí.

II. Žaloba

2. Podanou žalobou se žalobce domáhá, aby zdejší soud zakázal žalované, aby nadále pokračovala v porušování práv žalobce, a přikázal jí, aby příslušným organizačním opatřením obnovila stav před přijetím změny č. 5, tj. zajistila, aby JUDr. K. V. pro žalobce nadále vykonávala funkci jeho asistentky, aby Bc. V. M. pro žalobce nadále vykonávala funkci vyšší soudní úřednice a aby žalobci byla svěřena k vyřízení soudní agenda v rozsahu daném před změnou č. 5.
3. Změna č. 5 nebyla před jejím vydáním dle žalobce řádným způsobem projednána soudcovskou radou, neboť na projednání návrhu změny č. 5 nebyla v rozporu s § 53 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), soudcovské radě k určena lhůta alespoň 5 pracovních dnů. Současně by dle žalobce z povahy věci soudcovská rada měla návrh na změnu rozvrhu práce předložit minimálně soudci ze soudního oddělení dotčeného změnou.
4. Z návrhu změny č. 5 plyne, že jej měla žalovaná učinit ve čtvrtek dne 21. 11. 2024 pod zn. Spr 796/2023. Podle zjištění žalobce ovšem žalovaná měla být naposledy v budově soudu ve středu dne 20. 11. 2024, neboť od 21. 11. 2024 měla již čerpat dovolenou, takže nejenže nemohla vypracovat (dát pokyn k vypracování) návrhu, ale nemohla jej ani dne 21. 11. 2024 podepsat a dále v rámci soudu distribuovat.
5. Z obsahu změny č. 5 plyne, že tato změna byla vydána dne 21. 11. 2024 pod zn. Spr 796/2023 žalovanou zastoupenou pověřeným místopředsedou soudu JUDr. Mgr. Alešem Vylamem. Z důvodu dovolené však žalovaná tohoto dne nemohla ani formálně pověřit místopředsedu soudu, aby ji zastupoval ve věci vydání (podepsání) změny č. 5. Při krátkodobé nepřítomnosti předsedy soudu navíc zákon o soudech a soudcích nepřipouští delegovat vydání změny rozvrhu práce na místopředsedu soudu. Z toho plyne, že změna č. 5 nebyla vydána v souladu se zákonem. Podle rozvrhu práce nadto bylo možné místopředsedu soudu pověřit výkonem státní správy toliko v rozsahu civilního úseku.
6. Podle § 41 odst. 2 zákona o soudech a soudcích v průběhu kalendářního roku může předseda soudu po projednání se soudcovskou radou změnit rozvrh práce jen tehdy, vyžaduje-li to potřeba nového rozdělení prací u soudu. Tato podmínka není dle žalobce splněna, pokud sdílená asistentka dvou soudců se „rozhodne“ vykonávat funkci asistenta pouze u soudce – justičního funkcionáře, s nímž si tyká a má (takříkajíc) exkluzivní pracovní vztah, a

zaktivizuje (pravděpodobně za použití manipulativních technik) proces, v jehož důsledku nakonec předsedkyně soudu (žalovaná) bez jakéhokoliv zákonného důvodu ke změně rozvrhu práce přistoupí.

7. „Odnětím“ asistentky se žalobce dostává do pozice, kdy nebude schopen ve svém soudním oddělení 6 C plynule, řádně a včas vyřizovat svou agendu. Změna č. 5 je vůči žalobci šikanózní, což žalobce dovozuje z nedůstojného způsobu jejího provedení, ze snížení nápadu ve složitější agendě, které se žalobce v rámci své specializace věnuje, a z toho, že změna nebyla se žalobcem projednána, a to pouze jako důsledek jednání asistentky, která má u vedení soudu fakticky exkluzivní pracovní postavení.
8. Žalovaná tedy nezákonně „odebrala“ žalobci asistentku, která se souhlasem žalobce byla předchozím předsedou soudu žalobci pro výkon funkce asistentky jmenována; toto nezákonné „odebrání“ asistentky, které fakticky nebylo žalobci ani z rozhodnutí žalované či místopředsedy soudu oznámeno, je přitom součástí realizovaného bossingu žalované a místopředsedy soudu vůči žalobci.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že v dotčené věci před vydáním změny č. 5 jednala se žalobcem, s asistentkou i s VSÚ. Žalovaná poté předložila prostřednictvím předsedkyně soudcovské rady soudcovské radě návrh změny rozvrhu práce (učinila by tak i bez žádosti žalobce), spočívající zejména ve změně činnosti asistentky i VSÚ soudního oddělení 6 C a s tím souvisejícími změnami, zejména snížení nápadu žalobce. Žalobce netvrdí, z čeho dovozuje zákonný nárok na jmenování asistentky, ani nekonkretizuje subjektivně vnímaný bossing.
10. Žalovaná činí nesporným, že od 21. 11. 2024 do 2. 12. 2024 čerpala dlouhodobě plánovanou dovolenou, a že tudíž změnu rozvrhu práce nemohla v době dovolené podepsat. Předpokládala, že pro projednání změny rozvrhu práce soudcovskou radou bude dostatečná doba od 6. 11. 2024 do 20. 11. 2024 (soudcovské radě tak byla poskytnuta lhůta dle žádosti soudcovské rady delší než 5 dnů). Místopředseda soudu je rozvrhem práce Okresního soudu ve Vyškově pověřen v době nepřítomnosti žalované jejím zastupováním a byl tudíž oprávněn k vydání změny rozvrhu práce. Navíc tak učinil s předchozím souhlasem žalované. Místopředseda soudu tak vydal změnu rozvrhu práce z důvodu nepřítomnosti žalované, nikoliv na základě pověření žalované pro civilní úsek. K namítanému nesprávnému postupu podle § 53 odst. 1 písm. c) zákona o soudech a soudcích žalovaná uvádí, že stejně jako její předchůdci ve funkci předsedy soudu komunikovala se soudcovskou radou ústně. Žalovaná navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
11. Žalobce podal k vyjádření žalované repliku, ve které uvádí, že v žalobě netvrdí nic o zákonném nároku na asistentku, pouze zdůrazňuje, že pokud mu asistentka byla místopředsedou soudu jmenována (což je prokázaná skutečnost), pak není možné její faktické „odebrání“ prostřednictvím změny rozvrhu práce, neboť zákon o soudech a soudcích takový právní institut nezná, stejně jako „přidělení“ asistentky jinému či jiným soudcům bez odpovídajícího jmenování. Takový postup je exces a nemá zákonné opodstatnění. Žalovaná nesdíluje pravdivé údaje o předložení návrhu změny rozvrhu práce, neboť ten byl soudcovské radě předložen až dne 22. 11. 2024. Návrh je datován dnem 21. 11.

2024, kdy jej žalovaná nemohla objektivně učinit, protože byla již na zahraniční dovolené. Dne 6. 11. 2024 soudcovské radě žádný návrh změny rozvrhu práce předložen nebyl.

12. Žalobce setrvává na právním názoru, že při krátkodobé nepřítomnosti předsedy soudu nemůže místopředseda soudu přistoupit ke změně rozvrhu práce. Navíc v případě změny č. 5 je prokázáno, že místopředseda věděl, že zachází s návrhem změny, který dne 21. 11. 2024 žalovaná objektivně nemohla učinit. Pokud žalovaná argumentuje dosavadní praxí, kdy změny rozvrhu práce měly být soudcovské radě sdělovány ústně, tak i tato okolnost přímo dokumentuje, že něco zde není v pořádku.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas [§ 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, rozvrhem práce může být zasaženo do subjektivních práv jednotlivce zastávajícího funkci soudce plynoucích z čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (právo nerušeně vykonávat veřejnou funkci) vykládaného ve spojení čl. 82 odst. 1 věty první Ústavy, tedy se zřetelem k tomu, že jedním ze základních znaků funkce soudce je jeho nezávislost. Bránilo-li by určité opatření, ať už právní nebo faktické, nezávislému výkonu této funkce, znemožňovalo by tím zároveň plnohodnotný výkon funkce soudce, a na takové opatření by tudíž bylo nutno nahlížet jako na zásah do práva nerušeně tuto funkci zastávat. Rozvrh práce není rozhodnutím, opatřením obecné povahy ani právním předpisem. Z pohledu žalobního typu ve správním soudnictví proto může být jedině zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Předseda soudu je při vydávání rozvrhu práce správním orgánem v širším smyslu dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022 č. j. 6 As 22/2022-58). Žaloba tedy je přípustná a byla podána osobou oprávněnou.
14. Žaloba **není** důvodná.
15. Co se týče procesního postupu vedoucího k vydání rozvrhu práce, žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, k jejímuž podání je procesně legitimován soudce, jehož se rozvrh práce dotýká, je prostředkem ochrany proti výsledku. Smyslem soudního přezkumu je ochrana nezávislosti a nerušeného výkonu funkce soudce, nikoliv ochrana jeho procesních práv v procesu vydávání rozvrhu práce; jednotlivým soudcům ostatně v tomto procesu žádná procesní práva nenáleží. Nemají právo se k návrhu rozvrhu práce vyjádřit, vedení soudu se nemusí formálně zabývat jejich případnými připomínkami a zákon ani nevyžaduje, aby byli o obsahu rozvrhu práce před jeho vydáním vyrozuměni (byť takové vyrozumění je z nejrůznějších důvodů praktické). Důvod k zásahu soudu by proto mohlo zavdat jen procesní pochybení závažného rázu, které reálně mohlo vést k ohrožení nezávislosti nebo k narušení nerušeného výkonu funkce soudce. Prakticky bude množina takových situací značně omezená.
16. Po obsahové stránce je předseda soudu při sestavování rozvrhu práce omezen jak zákonem (zejména pravidly pro sestavení rozvrhu práce dle § 42 zákona o soudech a soudcích), tak ústavním pořádkem. Z principů právního státu dle čl. 1 odst. 1 Ústavy totiž dle ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá rovněž zákaz svévole a libovůle při výkonu veřejné moci [z poslední doby viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 7/19 ze dne 30. 10. 2019 (309/2019 Sb.), body 49-50; nález sp. zn. Pl. ÚS 39/08 ze dne 6. 10. 2010 (N 207/59 SbNU 3; 294/2010 Sb.), bod 68; nález sp. zn. Pl. ÚS 9/07 ze dne 1. 7. 2010 (N 132/58 SbNU 3; 242/2010 Sb.), bod

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

30 a násl.]. Stanovená či určená pravidla rozvrhu práce tedy nesmí být projevem diskriminace (čl. 1 ve spojení s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Stejně tak by byl nezákonným takový zásah, který by byl veden ústavně nepřipustným úmyslem zasáhnout do nezávislého výkonu této funkce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 6 As 22/2022-58).

17. V usnesení ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2058/22, pak Ústavní soud doplnil, že přezkum správnosti jednotlivých opatření (ustanovení) rozvrhu práce není možný, nevybočil-li předseda soudu ze zákonných mezí a zvolil-li přípustná a nediskriminační opatření, resp. nebyly-li zjištěny žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že předseda soudu jednal v rozporu se zárukami nezávislosti soudců. Správním soudům nepřisluší přezkoumávat vhodnost, rozumnost či efektivnost kritérií, která si předseda soudu pro sestavení rozvrhu práce zvolí, a to již proto, že právní úprava nevyžaduje, aby taková kritéria byla vůbec výslovně formulována.
18. Také odborná literatura uvádí, že *„věcný přezkum správnosti jednotlivých opatření předsedy soudu zahrnutých do rozvrhu práce není možný, soud v rámci výše uvedených žalob přezkoumává pouze to, zda předseda soudu nevybočil ze zákonných mezí. Předseda soudu je odpovědný za vedení soudu, v rámci této odpovědnosti má právo volit opatření pro chod soudu podle svého uvážení. Jejich vhodnost a výběr lze zpochybnit pouze v rámci kárné odpovědnosti předsedy soudu.“* (ZEMANOVÁ, Daniela. Zákon o soudech a soudcích. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 51.)
19. Zákon nezakládá nárok soudce na to, aby mu byl jmenován asistent (§ 36a odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Předseda soudu dle zákona rovněž může odvolat asistenta soudce z jeho funkce i bez návrhu soudce (§ 36a odst. 2 zákona o soudech a soudcích). Tato kompetence předsedy soudu je v podstatě omezena pouze shora uvedenými ústavními mantinely.
20. Na základě výše uvedených východisek byl zdejší soud při přezkumu rozvrhu práce veden zdrženlivostí, a to jak ve vztahu k procesnímu postupu vedoucímu k vydání rozvrhu práce, tak ve vztahu k jeho přezkumu po obsahové stránce.
21. Lze tak shrnout, že po obsahové stránce by rozvrh práce (jeho změna, resp. její konkrétní náplň) mohl být nezákonným zásahem pouze tehdy, pokud by předseda soudu při jeho vydání vybočil ze zákonných mezí (upravoval by něco, co rozvrhu práce vůbec upravovat nepřisluší), byl by aktem libovůle, projevem diskriminace nebo by byl vydáván s úmyslem zasáhnout do nezávislého výkonu funkce včetně snahy postihnout konkrétního soudce v souvislosti s jeho předchozí rozhodovací činností, eventuálně by to bylo důsledkem jeho vydání, byť nikoli přímo úmyslem.
22. Skutkovým podkladem rozhodování zdejšího soudu jsou zejména tvrzení žalobce obsažená v žalobě, která žalovaná ve svém vyjádření buďto výslovně činí nespornými nebo je nijak nerozporuje. Zdejší soud zde vychází z právní úpravy § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s., podle něhož soud může *vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků*. Také odborná literatura k tomu uvádí, že *„v praxi jde nejen o shodná tvrzení účastníků, ale též o takové tvrzení jedné strany, které druhou stranou zůstane nezpochybněno. Jde o tzv. skutečnosti mezi účastníky nesporné, které soud jednoduše vezme za své a nijak je dále nedokazuje“* (srov. KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019).

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

23. O obsahu napadené změny rozvrhu práce není mezi stranami sporu. Spor není v zásadě ani o tom, jakým způsobem změna rozvrhu práce proběhla a co jí předcházelo. Pokud se vede mezi stranami skutková polemika o dílčích otázkách, pak jde výhradně o takové otázky, které nemohou mít žádný význam z hlediska předmětu tohoto řízení. To se týká zejména otázek, ve které dny měla asistentka v minulosti dle dohody vykonávat úkoly přidělené žalobcem (resp. místopředsedou soudu, se kterým žalobce sdílel asistentku) a zda dohodu dodržovala, obecných poznámek žalobce o tom, že vztah asistentky a místopředsedy přesahuje „*standardní pracovní chování podřízené a nadřízeného*“, otázky, jaké je pracovní vytížení místopředsedy soudu apod.
24. Jelikož žalobce výslovně sdělil, že souhlasí s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a žalovaná s takovým postupem nevyslovila nesouhlas a rozhodující skutkové okolnosti jsou v podstatě nesporné, a tudíž je není třeba dokazovat, jsou dle zdejšího soudu v nynější věci splněny podmínky pro rozhodnutí bez jednání (§ 51 s. ř. s.).
25. Skutkový stav lze shrnout následovně. Před napadenou změnou rozvrhu práce byla dotčená asistentka zařazena do soudního oddělení žalobce (6 C) a soudního oddělení místopředsedy soudu (10 C). Dle názoru žalobce asistentka ve dnech, kdy měla dle dohody výhradně provádět úkony pro žalobce, prováděla úkony pro místopředsedu soudu, na což žalobce asistentku upozornil a očekával nápravu. Místo toho však asistentka pravděpodobně hodlala věc řešit tak, aby nadále nemusela pro žalobce vykonávat funkci asistentky.
26. Dne 6. 11. 2024 žalovaná ústně informovala žalobce, že hodlá přistoupit k organizační změně v soudním oddělení 6 C spočívající ve změně asistentky žalobce s tím, že pro žalobce by předmětné úkony nadále vykonávala jiná asistentka, konkrétně Mgr. J. Z., dosud vykonávající funkci asistentky pro jiné soudce, což žalobce odmítl. Žalobce žádal o sdělení konkrétního důvodu tohoto opatření, na což mu žalovaná sdělila, že jde o vztahové věci, že jsou malý soud a že dosud takové věci neřešili. Stejněho dne se žalobce obrátil na místopředsedu soudu, jednal s ním u něj v kanceláři, k jednání se poté připojila i žalovaná. Žalobce jim sdělil, že připravované opatření považuje za svévolný zásah do svého minitýmu a pokud asistentce něco vadí a nechce pro něj dále pracovat, nechť podá výpověď, neboť tímto způsobem si nemůže vynucovat svou pracovní pozici. Žalobce sdělil, že trvá na tom, aby záležitost řešila soudcovská rada.
27. Stále ještě téhož dne požádala žalovaná soudcovskou radu e-mailem o jednání s tím, že „*JUDr. P. V. požádal o slyšení před soudcovskou radou ve věci řešení personálních záležitostí ve svém minitýmu.*“ Soudcovská rada obratem zaslala e-mailem oznámení o svolání soudcovské rady na 18. 11. 2024. Toto oznámení bylo uvedeného dne doručeno také žalobci, který byl na toto jednání pozván. Žalobce dne 12. 11. 2024 rozeslal všem soudcům soudu e-mail, v němž ve stručnosti popsal obsah výše uvedeného jednání se žalovanou a s místopředsedou soudu.
28. Dne 18. 11. 2024 proběhlo jednání soudcovské rady. Žalobce sdělil, že žádal žalovanou o jednání soudcovské rady za účelem projednání změny rozvrhu práce, nikoliv pro řešení nějakých personálních vztahů v jeho soudním minitýmu. Na jednání žalovaná sdělila žalobci, že předmětem změny rozvrhu práce má být organizační opatření spočívající v „odejmutí“ asistentky a VSÚ ze soudního oddělení žalobce.
29. Téhož dne žalobce zaslal žalované e-mail, v němž mimo jiné vyjádřil zklamání nad jejím jednáním a upozornil, že mu nesdělila důvod změny rozvrhu práce. Dále žalobce uvedl, že

na jeho dotaz mu předsedkyně soudcovské rady sdělila, že jí stačilo, když jí tento důvod zamýšlené organizační změny byl sdělen ústně. Žalobce sdělil, že trvá na tom, aby asistentka i nadále vykonávala úkony pro soudní oddělení 6 C, a pokud nemá zájem, nechť podá výpověď a žalobce si vybere jinou asistentku, která si tímto způsobem nebude vynucovat, u kterého soudce chce pracovat. Na uvedený e-mail žalovaná nereagovala.

30. Dne 21. 11. 2024 zaslal žalobce soudcovské radě e-mail, v němž uvádí, že stále neobdržel návrh změny rozvrhu práce a nejsou mu známy důvody změny.
31. Dne 22. 11. 2024 bylo na intranetu soudu zveřejněno „*Stanovisko soudcovské rady Okresního soudu ve Výchově před přijetím personálních opatření v senátu 6 C (zasedání soudcovské rady se uskutečnilo dne 18. 11. 2024 a dne 20. 11. 2024)*“ ze dne 20. 11. 2024. V něm se uvádí, že soudcovská rada obdržela dne 6. 11. 2024 žádost žalované o vyjádření před přijetím personálních opatření v senátu 6 C. Dále se uvádí: „*Soudcovská rada projednala předložený návrh v souladu s ust. § 53 odst. 1 písm. c) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Soudcovská rada, po slyšení všech dotčených osob (JUDr. P. V., MBA, JUDr. K. V., Bc. V. M.), dospěla k závěru, že důvěra v minitýmu týkající se vztahu soudce – asistentka a soudce – VSÚ, je tak vážně narušena a to vzájemně, že další spolupráce jmenovaného soudce s uvedenou asistentkou a VSÚ se jeví objektivně nemožnou. Ke změně rozvrhu práce, s tímto související, se soudcovská rada vyjádří po předložení návrhu jeho změny.*“
32. Na to žalobce téhož den reagoval dalším e-mailem, v němž uvádí, že z pohledu § 53 odst. 1 písm. c) zákona o soudech a soudcích je dle jeho názoru uvedené stanovisko zcela bezpředmětné, neboť se vztahuje k jakémusi personálnímu opatření v soudním oddělení 6 C, nikoliv k návrhu změny rozvrhu práce.
33. Téhož dne v dopoledních hodinách přeposlal člen soudcovské rady JUDr. Š. žalobci návrh změny rozvrhu práce s tím, že jej soudcovská rada ráno obdržela. Téhož dne byla zveřejněna a žalobci doručena napadená změna rozvrhu práce, která nabývá účinnosti od 25. 11. 2024.
34. Žalovaná čerpala od 21. 11. 2024 dovolenou. Změna rozvrhu práce je datována 21. 11. 2024 a v závěru je uvedena jak žalovaná, tak místopředseda soudu s dovětkem „pověřen zastoupením“.
35. Podle § 41 odst. 2 zákona o soudech a soudcích *rozvrh práce vydává na období kalendářního roku předseda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou; rozvrh práce musí být vydán nejpozději do konce předchozího kalendářního roku. V průběhu kalendářního roku může předseda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou rozvrh práce změnit, jen jestliže to vyžaduje potřeba nového rozdělení prací u soudu.*
36. Podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích *v rozvrhu práce soudu se zejména jmenovitě určují soudci tvořící senát, samosoudci, přisedící, asistenti soudců, vyšší soudní úředníci, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních.*
37. Podle § 53 odst. 1 písm. c) zákona o soudech a soudcích *soudcovská rada okresního soudu projednává návrhy rozvrhu práce okresního soudu a jeho změn. Podle odst. 2 téhož ustanovení návrh rozvrhu práce podle odstavce 1 písm. c) předkládá předseda okresního soudu soudcovské radě nejpozději do 30. listopadu předchozího kalendářního roku. V návrhu se určí lhůta, v níž má*

být návrh soudcovskou radou projednán, která nesmí být kratší než 5 pracovních dnů; nevyjádří-li se soudcovská rada v této lhůtě, platí, že s návrhem souhlasí.

38. Rozvrh práce tedy podle zákona vydává předseda soudu. Předseda soudu jej také může změnit, pokud to vyžaduje potřeba nového rozdělení prací u soudu. V rozvrhu práce se mimo jiné jmenovitě určují asistenti soudců a vyšší soudní úředníci, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních. Rozvrh práce a jeho změny je třeba projednat soudcovskou radou. Jak uvádí odborná literatura, „*způsob projednání se v praxi jednotlivých soudů liší, u některých soudů předseda soudu jedná s členy soudcovské rady osobně, většinou však návrh zašle soudcovské radě v písemné podobě a vyčká odpovědi. Tím je formálně splněna podmínka projednání rozvrhu práce se soudcovskou radou (neboť zákon nestanoví podmínku souhlasu, ale pouze projednání).*“ (ZEMANOVÁ, Daniela. Zákon o soudech a soudcích. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 51.).
39. V nynější věci je ze žalobních tvrzení patrné, že napadená změna rozvrhu práce týkající se žalobcova soudního oddělení 6 C se mezi všemi zúčastněnými (žalobce, dotčená asistentka, VSÚ, žalovaná, místopředseda soudu, soudcovská rada) v základních obrysech řešila již od 6. 11. 2024. Ústní projednání dané záležitosti lze v poměrech okresního soudu považovat za zcela adekvátní. Je zřejmé, že žalobce byl již od tohoto data o důvodech i způsobu řešení změny rozvrhu práce informován, neboť svůj pohled na věc opakovaně prezentoval nejen těmto osobám, nýbrž také všem soudcům napříč okresním soudem. Soudcovská rada žalovanou navrhovaná personální opatření v senátu 6 C (což materiálně není nic jiného, než napadená změna rozvrhu práce) opakovaně projednala ve dnech 18. 11. 2024 a 20. 11. 2024. Podstatné je to, že soudcovská rada projednala napadenou změnu z hlediska jejího obsahu a důvodů, přičemž zákon žádnou formu projednání nestanoví. Projednání návrhu soudcovskou radou tedy nelze spojovat až s předložením finální verze návrhu zpracované v textovém editoru (k čemuž došlo později), jak činí žalobce. Požadavek žalobce, aby takový finální návrh poté soudcovská rada předkládala soudci ze soudního oddělení dotčeného změnou k vyjádření, pak nemá žádnou oporu v právní úpravě.
40. Napadená změna rozvrhu práce v dotčené části s ohledem na shora shrnutá skutková zjištění nesporně odráží vůli žalované coby předsedkyně soudu. Ta původně předpokládala, že tato změna rozvrhu práce bude projednána do doby jejího nástupu na dovolenou. Skutečnost, že k tomu nedošlo, a v napadené změně je uveden také místopředseda soudu s dovětkem „pověřen zastoupením“, v nynější věci nezpůsobuje takovou nezákonnost napadené změny, která by mohla mít vliv na práva žalobce. Tím spíše, že rozvrh práce (o jehož obsahu není sporu) bez bližší specifikace určuje, že místopředseda soudu zastupuje předsedkyni při výkonu státní správy soudu v době její nepřítomnosti. V nynější věci se bez pochyb nejednalo o jednání místopředsedy v rámci pověření ve smyslu § 121 odst. 5 zákona o soudech a soudcích.
41. Z hlediska obsahu spočívá napadená změna rozvrhu práce zjednodušeně v tom, že do soudního oddělení žalobce po její účinnosti není zařazena asistentka a VSÚ a soudnímu oddělení je současně snížen nápad (žalovaná uvádí, že na 60 % nápadu soudců, kteří asistenta mají). Důvody tohoto opatření jsou žalobci známy a odráží se v žalobcem zmiňovaném vyjádření soudcovské rady, podle kterého „*důvěra v minitýmu týkající se vztahu soudce – asistentka a soudce – VSÚ je tak vážně narušena a to vzájemně, že další spolupráce žalobce s asistentkou a VSÚ se jeví objektivně nemožnou*“. Vzájemné narušení důvěry přitom nepopírá

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

ani žalobce. Naopak, nasvědčují tomu žalobcem použité expresivní formulace, podle kterých asistentka žalobce „obchází“ tím, že „zaktivizuje“ vedení soudu „pravděpodobně za použití manipulativních technik“ a „vynucuje“ si tak, pro koho bude pracovat.

42. Napadená změna rozvrhu práce z tohoto důvodu není aktem libovůle předsedkyně soudu, nýbrž je podepřena důvody, které lze hodnotit jako relevantní. Vzájemná důvěra mezi soudcem a asistentem je i dle zdejšího soudu jedním ze základních předpokladů řádného/bezproblémového fungování jejich pracovního vztahu.
43. Žalobce vychází z mylného přesvědčení, že pokud mu byl k výkonu funkce soudce svěřen soudní minitým sestávající z asistentky a VSÚ, pak jsou veškerá opatření týkající se asistentky a VSÚ výlučně věcí žalobce a vedení soudu do této sféry nemůže nijak vstupovat. To žalobce ilustruje postojem „pokud není asistentka ochotna nebo schopna plnit mé pokyny, nechť podá výpověď“. Roli předsedkyně soudu vnímá žalobce tak, že ta by s ním měla toliko odpovídajícím způsobem komunikovat.
44. Tak tomu však v případě okresních soudů dle zákona není (např. oproti Nejvyššímu soudu, srov. § 16 zákona o soudech a soudcích). Jak již bylo s odkazem na právní úpravu a judikaturu shora vysvětleno, určení pravidel rozvrhu práce je plně v kompetenci předsedy soudu, což se týká také zařazení asistentů a VSÚ do jednotlivých soudních oddělení. Vhodnost či účelnost stanovených pravidel nelze podrobit soudnímu přezkumu, pakliže se předseda soudu pohybuje v mezích zákonných a ústavních pravidel.
45. Žalobce namítá, že „odnětím“ asistentky se dostává do pozice, kdy nebude schopen ve svém soudním oddělení 6 C plynule, řádně a včas vyřizovat svou agendu. Pomíjí ovšem, že současně mu byl výpadek asistentky kompenzován tím, že mu byl cca o 1/3 snížen nápad nových věcí. Bez dalších tvrzení tato skutečnost o schopnosti žalobce řádně vyřizovat svěřenou agendu nic nevypovídá.
46. Pokud se žalobce v žalobě opakovaně zmiňuje o tom, že vedení soudu si s ním „vyřizuje účty“ a napadená změna je projevem šikany a bossingu žalované, pak není zdejšímu soudu jasné, jaké účty si s ním má žalovaná prostřednictvím změny rozvrhu práce vyřizovat, neboť žádné minulé neshody s vedením soudu žalobce neuvádí. Pomine-li zdejší soud tvrzení o tom, že žalobce odmítá i snížení nápadu (neboť se na danou agendu specializuje a chtěl by jí vykonávat v původním rozsahu), pak šikanu a bossing spatřuje žalobce výhradně v procesu přijímání napadené změny rozvrhu práce, tj. v obecně tvrzené a nadto jím subjektivně vnímané nedůstojnosti procesu, v nedostatečném projednání se žalobcem a v přesvědčení, že „pánem“ minitému je žalobce a asistentovi v případě osobní neshody s konkrétním soudcem přísluší buďto plnit pokyny soudce nebo podat výpověď. Tyto neshody mezi žalobcem a vedením soudu ohledně způsobu řešení nastalé situace však v žádném případě nepředstavují samy o sobě šikanu ani osobní útoky vůči žalobci.
47. Lze tedy shrnout, že v procesu vydání změny rozvrhu práce zdejší soud neshledal taková procesní pochybení, která by měla vliv na práva žalobce, neboť změna rozvrhu práce nepochybně odráží vůli předsedkyně soudu, žalobce o ní byl předem informován a byla opakovaně projednána soudcovskou radou a diskutována uvnitř soudu. Po obsahové stránce jde o změnu, kterou lze učinit prostřednictvím rozvrhu práce a není projevem libovůle, neboť byla hajitelným způsobem odůvodněna (narušením vzájemných osobních vztahů mezi žalobcem a dotčenou asistentkou a VSÚ). Zároveň nebyl prokázán diskriminační

charakter napadené změny (příp. šikana a bossing) ani skutečnost, že by jejím prostřednictvím mohlo být zasaženo do žalobcova nezávislého výkonu funkce soudce. V tomto směru žalobce neunesl ani břemeno tvrzení.

V. Závěr a náklady řízení

48. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. žalobu zamítl dle § 87 odst. 3 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. února 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

